

Biztonság

A Margit híd pesti hídfője alatt volt egy kis aluljáró. Firkák szégyenítették meg sárga falait, melyek csupán a felelősségük miatt nem szakadtak össze a trágár rajzok terhe alatt. Az aluljárót hirtelen fényesség töltötte meg. Senki sem vette észre, de eggyel többen lettek, és a jövevény maga volt az Isten. Olyan öltözéket viselt, mintha egy ünnepségre készülne.

Szemébe ötlött az öt kijárat, amely a felszínre vezetett, és azt választotta, amelyik a McDonald's előtt bukott ki a föld alól. Ezen a szerdai napon dél körül járhatott az idő, az előbb említett étterem nagy forgalomnak örvendett. De az Úr nem vette a fáradságot, hogy körülnézzen odabent. Felfigyelt egy tizenhárom év körüli fiúcskára, aki fehér farmerben és pólóban, zöldes farmerkabátját a karjára hajtva, Stevenson *Kincses szigetével* a hóna alatt kifelé igyekezett onnan. Alig tett meg néhány lépést a Pozsonyi úton, elé állt valaki. Az Úr nagyon megdöbben, ilyet még nem látott közléről, egy ember, aki egy gyerek elé áll, ilyen szándékból. Igen, az Úr a gondolatok mélyére látott, és tudta jól, hogy mi következik. Ez a valaki egy nem túl magas, kopasz, hosszúkás fejű húsz év körüli férfi volt. Alacsony homloka felett egyetlen hosszú, barna hajtincs himbálózott.

– Nem szánnál meg minket – kezdte pimaszul –, pár forinttal?

Az Úr mélyen megrettent, amikor a fiú gondolataiba vájt. A gyereknek eszébe jutott egy két évvel korábbi eset, amikor ugyanígy nézett farkasszem egy biciklirablóval a margitszigeti Sportuszoda nyugati oldalánál.

– Tudod – folytatta a kopasz –, cigi akarunk venni?!

Megpróbálta a fiú szemén keresztül látni az eseményt, vagy – jobban mondva – nem látni, hiszen az emberi látás szinte vakság volt Isten látásához képest. A fiúcska tudta, hogy a fehér farmer zsebeit akár ki is fordíthatja, a visszajáró a farmerkabátjában, biztonságban van, ezért nyugodtan kezdett el beszélni, félelem nélkül.

– Ki volt számolva a pénzem.

– Ne hülyíts már ezzel, ki vesz be ilyen baromságot, nézd meg mennyi pénzed van, és asszem egy tízesben meg is egyezhetünk?!

Ez aztán az ajánlat, tíz forintot, a francot! Azért kéne nektek, hogy bizonyítsátok, hogy meg tudtok félemlíteni egy gyereket? Nesze nektek, itt a semmi... – Az úr összerezzen a durva gondolatok hatására.

– Maximum öt forintom, ha van, de ez sem biztos.

– Jól van, elég lesz annyi is, de nézd már meg!

– De annyit se’ szívesen adnék – szedte össze minden bátorságát a fiú –, mert szegény családból származom, gyűjtöm a zsebpénzem. Akinek pénzre van szüksége, könnyen megérthetné a más szükségét is, és sosem fogok cigizni, neked is azt ajánlom, hogy szokj le!

Ez bátor beszéd volt, gondolta az Úr, s a fiú szemén át látta, hogy a kopasz férfi körül néz. Barna tincset egy fejmozdítással hátra dobva – mert a járókelők számát soknak ítélte – úgy döntött, feladja.

– Fogd meg! – nyújtotta oda a mellette álló barátjának kis táskáját, melyet mindeddig szorongatott, és csípőre tette a kezét. – Csak nem akarod, hogy morcos legyek? – kérdezte reménykedve, hogy megijeszti vele a fiút.

– Dehogya – szedte össze minden epéjét a gyermek, s az utolsó durva beolvasásnak szánt mondat, mely támadója testi erejét kérdőjelezte meg, olyan mélyen hasított a másik hiúságába, hogy úgy döntött, véget vet a vitának –, de mi is történne akkor? Ha Te, ha megengeded, hogy tegezzelek, lehet akár maga is, tehát ha maga morcos lenne?

Ez komoly kérdés volt, de szerencsére nem érkezett rá érdemi válasz. A káromkodással bélelt búcsúzó mondatot – „...na húzz a picsába!...” – az Úr már meg sem hallotta, az azonban feltűnt neki, hogy a fiú elköszönt.